

Asia: VN/27452/2020-OM-548

Julkisuuslain salassapitoperusteiden uudistustarpeiden kartoitus

Lausunnonantajan lausunto

Mitkä ovat mielestänne nykyisten julkisuuslain 24 §:n salassapitoperusteiden kehittämistarpeet? Puuttuuko nykyisistä salassapitosäännöksistä jotain olennaista? Kuvailkaa ja perustelkaa kehittämistarvetta mahdollisimman konkreettisesti.

Lausunto julkisuuslain salassapitoperusteiden mahdollisista muutostarpeista

Oikeusministeriö, jäljempänä OM, on pyytänyt lausuntoa viranomaisen toiminnan julkisuudesta annetun lain salassapitoperusteiden mahdollisista muutostarpeista.

Valtiontalouden tarkastusvirasto (jäljempänä tarkastusvirasto) keskittyy lausunnossaan erityisesti lausuntopyynnön ensimmäiseen kysymykseen, jossa pyydetään esittämään julkisuuslain 24 §:n salassapitoperusteiden kehittämistarpeet ja puutteet sekä kuvailemaan ja perustelemaan mahdollisia kehittämistarpeita mahdollisimman konkreettisesti. Lisäksi tarkastusvirasto muistuttaa lausuntonsa lopussa aiemmin julkisuuslain ajantasaistamistyöryhmän mietinnöstä kokonaisuutena antamastaan lausunnosta nostaen siitä esiin keskeisimmän huomionsa. Lausuntojen aiheethan liittyvät läheisesti toisiinsa. Tarkastusvirasto kiittää mahdollisuudesta lausua asiasta ja esittää lausuntonaan seuraavaa:

Julkisuuslain 24 § 1 momentin 15-kohta on jo pitkään sisältänyt niin sanotun tarkastus- ja valvontasalaisuuden, jonka perusteella saadaan pitää salassa asiakirjat, jotka sisältävät tietoja viranomaisen tehtäväksi säädetystä tarkastuksesta tai muusta valvontatoimeen liittyvästä seikasta, jos tiedon antaminen niistä vaarantaisi valvonnan tai sen tarkoituksen toteutumisen tai ilman painavaa syytä olisi omiaan aiheuttamaan vahinkoa asiaan osalliselle.

Vuonna 2009 hallituksen esityksen HE 13/2009 perusteella kohtaan lisättiin alkuosa, joka koskee ehdokkaan vaalirahoituksesta annetun lain nojalla valtiontalouden tarkastusvirastolle annettuja tietoja kampanjatileistä sekä vastaavia muita selvityksiä vaalirahoituksesta ja vaalikampanjan kuluista.

Lisäyksen jälkeen kohta on kuulunut seuraavasti: ”Salassa pidettäviä viranomaisen asiakirjoja ovat, jollei erikseen toisin säädetä:

15) asiakirjat, jotka sisältävät ehdokkaan vaalirahoituksesta annetun lain (273/2009) nojalla valtiontalouden tarkastusvirastolle annettuja tietoja kampanjatileistä, sekä vastaavat muut selvitykset vaalirahoituksesta ja vaalikampanjan kuluista, samoin kuin asiakirjat, jotka sisältävät tietoja viranomaisen tehtäväksi säädetystä tarkastuksesta tai muusta valvontatoimeen liittyvästä seikasta, jos tiedon antaminen niistä vaarantaisi valvonnan tai sen tarkoituksen toteutumisen tai ilman painavaa syytä olisi omiaan aiheuttamaan vahinkoa asiaan osalliselle;”

Tuolloin mainitussa hallituksen esityksessä lisäykselle esitettiin seuraavat yksityiskohtaiset perustelut:

”Lain 24 §:n 1 momentin 15 kohtaa ehdotetaan täydennettäväksi säännöksellä, jonka perusteella olisivat salassa pidettäviä sellaiset viranomaisen asiakirjat, jotka sisältävät ehdokkaan vaalirahoituksesta annetun lain mukaan valtiontalouden tarkastusvirastolle annettuja tietoja kampanjatileistä tai vastaavat muut selvitykset vaalirahoituksesta ja vaalikampanjan kuluista.

Ehdokkaan vaalirahoituksesta annettujen ilmoitusten tarkastuksen yhteydessä kertyvien asiakirjojen salassapitoa pidetään ehdotuksessa välttämättömänä, koska kampanjatiliotteet tai muut selvitykset ehdokkaan kampanjasta voivat sisältää myös sellaisia tietoja, jotka eivät kuulu ilmoitusvelvollisuuden piiriin. Esimerkiksi tiliotteissa voisi olla mukana myös niiden tukijoiden nimi, joiden lahjoittamat summat jäisivät erikseen ilmoitettavan tuen rajan alle. Tällaisen henkilön nimeä ei saa ilmoittaa ilman hänen nimenomaista suostumustaan. Kampanjatilillä tai muussa selvityksessä voisi olla myös muita ilmoitusvelvollisen yksityistalouteen tai kolmansiin henkilöihin liittyviä sellaisia tietoja, jotka olisivat salassa pidettäviä muilla julkisuuslain 24 §:ssä mainituilla perusteilla.”

Tarkastusvirastolla on ollut se käsitys, että lainkohdan lisäyksellä tarkoitettiin ehdotonta ja rajoittamatonta salassa pitoa. Tähän viittaa jossain määrin perustelutekstin muotoilu. Lisäksi tälle käsitykselle on saatavissa tukea oikeuskirjallisuudesta. Esimerkiksi Lauri Tarasti on kirjoittanut asiasta teoksessaan Vaaliehdokkaiden ja puolueiden rahoitusopas (2010, 103-104) seuraavasti : ”Sovellettuna vaalirahoituslakiin edellä sanottu merkitsee sitä, että alustava selvitys pyyntöineen jää kokonaisuudessaan salassa pidettäväksi, paitsi jos sen perusteella ilmoitusvelvollinen korjaa tai täydentää ilmoitusrekisteriin merkittyjä tietoja.”

Kun tarkastusvirasto alkoi pyytää ilmoitusvelvollisilta kampanjatiliotteita, havaittiin että vaalirahoitusilmoitusten tausta-aineiston pysyminen luottamuksellisena on ilmoitusvelvollisille hyvin merkityksellistä. Jotkut heistä olivat hyvin huolissaan siitä, voivat ne tai niistä ilmenevät tiedot tulla joltakin osin julkisiksi. Samanlaisen ilmoitusvelvollisten suhtautuminen on jatkunut myöhemminkin.

Sittemmin tarkastusvirastolle tehtiin tietopyyntö, joka kohdistui tarkastusviraston ehdokkaan vaalirahoituksesta annetun lain nojalla saamaan muuhun selvitykseen vaalirahoituksesta ja joka osoitti, että vaalirahoituslain nojalla tarkastusvirastolle annettuja kampanjatilejä ja muita vastaavia selvityksiä vaalirahoituksesta ja vaalikampanjan kuluista koskevaan salassapitoperusteeseen on mahdollisesti jäänyt hieman enemmän tulkinnanvaraa kuin valmistelijat ehkä olivat tarkoittaneet.

Julkisuuslain 24 §:n salassapitoperusteet voidaan jakaa kahteen pääryhmään, ehdottomiin salassapitoperusteisiin ja sellaisiin, joihin liittyy vahingollisuusharkinta. Ne salassapitoperusteet, jotka eivät ole ehdottomia ja jotka siis edellyttävät vahingollisuusharkintaa, tunnistaa sen kaltaisista muo-toiluista salassapitoperusteen lopussa, jollainen perinteisesti on löytynyt valvonta- ja tarkastussalaisuutta koskevan kohdan lopusta ja yhä löytyy puheena olevan 15 -kohdan lopusta kuuluen: ”, jos tiedon antaminen niistä vaarantaisi valvonnan tai sen tarkoituksen toteutumisen tai ilman painavaa syytä olisi omiaan aiheuttamaan vahinkoa asiaan osalliselle.” Sellaista salassapitoperustetta sovellettaessa, johon vahingollisuusharkinta soveltuu, joudutaan jokainen asiakirjan kohta arvioimaan sen suhteen, olisiko tiedon antaminen siitä jollakin tavalla vahingollista, ja antamaan pyytäjälle ne osat asiakirjan kohdat, joiden osalta selkeää vahingollisuutta ei voida todeta.

Kun vaalirahoitusta koskeva osuus julkisuuslain 24 §:n 15 kohtaan lisättiin, muotoilusta ei tehty yksiselitteistä sen suhteen, oliko tarkoitus, että kohdan vanhemman osan lopusta löytyvä vahingollisuusharkintaa koskeva sivulause viittaa myös kohdan alkuun lisättyyn vaalirahoitukseen liittyvää osuuteen ja koskee myös sitä. Myöskään lisäyksen yksityiskohtaisissa perusteluissa ei ole sanottu mitään tästä. Tarkastusviraston saamassa tietopyynnössä oli lähdetty siitä, että vahingollisuusharkinta koskee koko kohtaa. Tarkastusvirasto teki tietopyyntöön kielteisen päätöksen, jossa katsottiin vaalirahoitukseen liittyvän salassapitoperusteen olevan ehdoton ja lopun sivulauseen vahingollisuusarvioinnista kohdistuvan vain kohdan vanhempaan loppuosaan. Salassapitopäätöksestä ei valitettu, joten tarkastusviraston tulkinta salassapitoperusteen ehdottomuudesta jäi voimaan.

Tietopyynnön väittämään perehtymisen ja kielteisen päätöksen laatimisen yhteydessä tarkastusvirastossa havaittiin kuitenkin, että esimerkiksi yksi julkisuuslain kommentaariteos kolmesta päätyi siihen, että julkisuuslain 24 §:n 15 kohdan salassapitoperuste kuuluu yksiselitteisesti vahingollisuusarvioinnin piirissä oleviin salassapitoperusteen. Tähän oli päätenyt Riku Neuvonen teoksessaan Oikeus julkiseen tietoon (s. 129-130, 2017). Toiselle kannalle oli päätenyt kuitenkin Olli Mäenpää, jonka aiheesta kirjoittama teos Julkisuusperiaate (2016) oli alansa laajin ja perusteellisin kommentaari. Siinä katsottiin, että 24 §:n 15 kohtaa sisältyy sekä ehdottoman salassapidon piiriin kuuluvia asioita että vahingollisuusarvioinnin piiriin kuuluvia salassapitoperusteita (ks. sivut 421-422, 425 ja 451). Samaan tulokseen oli päätenyt myös Tomi Voutilainen teoksessaan Oikeus tietoon

(2019), jonka mukaan myös 24 §:n 15 kohta sisältää sekä ehdottoman salassapidon piirissä olevia asioita että (ks. s. 456 ja 478) vahingollisuusarvioinnin piirissä olevia asioita.

Kuitenkin tietopyyntö osoitti, että sen paremmin julkisuuslain 24 §:n 15 kohdan sanamuoto kuin perustelutkaan eivät tällä hetkellä anna yksiselitteistä vastausta siihen, koskeeko kohdan lopun vahingollisuusarviointi alun vaalirahoitukseen liittyvää salassapitoperustetta. Kun tähän lisätään, että oikeuskirjallisuudesta on löydettävissä tukea molemmille kannoille ja otetaan huomioon julkisuuslain tulkinnassa yleensä noudatettava julkisuusmyönteisyys, ei ole täyttä oikeusvarmuutta siitä kestäisikö tarkastusviraston oikeana pitäminen ja oikeuskirjallisuudessa laajemman kannatuksen saanut tulkintalinja hallintotuomioistuimessa, jos se sinne jonkun tapauksen johdosta tulevaisuudessa ratkaistavaksi viettäisiin.

Jos tarkoituksena on alun perin ollut, että julkisuuslain 24 §:n 15 kohdan vaalirahoitukseen liittyvät salassapitoperusteen alaiset tiedot ovat ehdottoman salassapidon alaisia ja jos tahtotilana on, että niiden täydelliseen salassa pysymiseen voidaan luottaa jatkossakin, suosittaa tarkastusvirasto, että julkisuuslain 24 §:n 15 kohtaa muutettaisiin siten, ettei siitä enää voi saada sellaista käsitystä, että kohdan vaalirahoitukseen liittyvään osaan kohdistuu kohdan lopun vahingollisuusarvioinnin vaatimus. Tähän päästäisiin esimerkiksi jakamalla 24 §:n 15 kohta kahdeksi eri kohdaksi, joista vain tarkastus- ja valvontasalaisuutta koskevassa osassa olisi vahingollisuusharkintaa koskeva ehto.

Kohdat voisivat silloin kuulua seuraavasti:

15 a) asiakirjat, jotka sisältävät tietoja viranomaisen tehtäväksi säädetystä tarkastuksesta tai muusta valvontatoimeen liittyvästä seikasta, jos tiedon antaminen niistä vaarantaisi valvonnan tai sen tarkoituksen toteutumisen tai ilman painavaa syytä olisi omiaan aiheuttamaan vahinkoa asiaan osalliselle;

15 b) asiakirjat, jotka sisältävät ehdokkaan vaalirahoituksesta annetun lain (273/2009) nojalla valtiontalouden tarkastusvirastolle annettuja tietoja kampanjatileistä, sekä vastaavat muut selvitykset vaalirahoituksesta ja vaalikampanjan kuluista;

Tarkastusvirasto esitti yllä kuvatun ehdotuksensa julkisuuslain 24 §:n 1 momentin 15 kohdan selkiyttämiseksi jo 20.2.2020-31.5.2021 työskennelleelle parlamentaariseen vaalityöryhmälle osana tarkastusviraston esityksiä puolue- ja vaalirahoituslainsäädännön kehittämisen ja selkiyttämistarpeista.

Tarkastusviraston julkisuuslakia koskevasta esityksestä työryhmässä käydyssä keskustelussa työryhmä päätyi kannattamaan tarkastusviraston ehdotusta, mutta se päätettiin siirtää käsiteltäväksi jossakin julkisuuslakia käsittelevässä työryhmässä. Keskustelun jälkeen parlamentaarinen vaalityöryhmä kannatti yksimielisesti seuraavaa linjausta: ”Työryhmä kannattaa

julkisuuslain tarkastus- ja valvontasalaisuutta koskevan sanamuodon selkeyttämistä siten, että selvitykset vaalirahoituksesta ja vaalikampanjan kuluista ovat ehdottomasti salassa pidettäviä. Tämä muutos on tarkoituksenmukaista toteuttaa julkisuuslain uudistamisen yhteydessä.”

Yllä esitettyyn viitaten tarkastusvirasto katsoo, että kun julkisuuslain salassapitoperusteita nyt viimein arvioidaan ja täydennetään, tulisi tarkastusviraston esille nostamaa selkiyttämistarvetta käsiteltäessä ottaa huomioon, että se on saanut parlamentaarisisessa vaalityöryhmässä kaikkien puolueiden edustajien kannatuksen.

Nyt käsillä olevassa lausuntopyynnössä lausuntoja pyydetään erityisesti liittyen julkisuuslain 24 §:n salassapitoperusteisiin sekä julkisuuslain soveltamisalan muuttamisesta laajentavasti ehdotuksen 5 §:ssä ehdotetulla tavalla. Tarkastusvirasto kuitenkin haluaa viranomaisen tehtäväksi säädettyä tarkastusta koskevan salassapitoperusteen käsittelyn yhteydessä muistuttaa vielä tarkastusviraston oikeusministeriön aiempaan lausuntopyyntöön 1.2.2024 antamastaan lausunnosta, jossa oli mahdollisuus kommentoida laajemmin ja kokonaisvaltaisemmin Julkisuuslain ajantasaistamistyöryhmän muistiota. Erityisesti tarkastusvirasto haluaa vielä nostaa aiemmasta lausunnostaan esiin yhden kohdan, joka liittyy tarkastamista varten laissa säädetyn tiedonsaantioikeuden nojalla muilta viranomaiselta saatuihin asiakirjoihin.

Työryhmän ehdotuksen 4 luvun 17 §:ssä ehdotetaan säädettäväksi tiedon pyytämistä koskevan asian siirtämisestä toiselle viranomaiselle. Ehdotuksen perustelujen mukaan säännös vastaisi pääosin voimassa olevan lain 15 §:ää, mutta sitä selkeytettäisiin ja täydennettäisiin. Pykäläehdotuksen 1 momentissa säädettäisiin nyt voimassa olevaa lakia vastaavasti mahdollisuudesta siirtää tietopyyntö asiakirjasta, jonka on laatinut toinen viranomainen tai joka kuuluu toisen viranomaisen käsiteltävänä olevaan asiaan. Voimassa olevaan lakitekstiin nähden muutoksena olisi, että ehdotetussa pykälässä säädettäisiin nykyistä tarkemmin siitä, millä edellytyksellä viranomainen voi siirtää toisen viranomaisen laatimaan asiakirjan sisältämään tietoon kohdistuvan tietopyynnön. Siirtäminen olisi mahdollista vain, jos siirtämiselle on olemassa perusteltu syy.

Tarkastusvirasto suhtautui erittäin kriittisesti ehdotettuun muutokseen, joka olisi toisen viraston laatimaa asiakirjaa hallussaan pitävän viranomaisen kannalta selkeä vaatimusten kiristys verrattuna nykytilaan ainakin lakitekstin tasolla. Ehdotuksen perustelujen mukaan ehdotettu teksti vastaisi kuitenkin nykytilanteessa noudatettua käytäntöä, koska laillisuusvalvontakäytännössä on katsottu apulaisoikeuskanslerin ratkaisussa (OKV/528/1/2012), että asiakirjapyyntönsiirtäminen edellyttää perusteltua syytä.

Tosiasiallisesti ehdotettu muutos lakitekstissä sille ehdotettuine tulkintaa ohjaavine perusteluineen merkitsisi kuitenkin tarkastusviraston näkemyksen tietopyynnön siirtämistä harkitsevan toisen viranomaisen laatimaa asiakirjaa hallussa pitävän viranomaisen näkökulmasta harkinnanvaran kaventumista. Ensinnäkin apulaisoikeuskanslerin ratkaisussa omaksuttu tulkinta on ollut voimassa olevaan lain sanamuotoon nähden supistava. Toiseksi apulaisoikeusasiamiehen ratkaisussa

käytetään siirtämisen edellytyksistä puhuttaessa rinnakkain perustellun syyn kanssa myös termiä tarkoituksenmukaisuus. Tarkoituksenmukaisuuden vaatimus saattaisi olla lievempi kuin perustellun syyn vaatimus, mutta apulaisoikeuskanslerin ratkaisun käsiteparista lakiluonnokseen on nyt nostettu hieman jyrkemältä tuntuva perusteltu syy. Kolmanneksi oikeuslähteenä apulaisoikeuskanslerin ratkaisu ei kuitenkaan ole samalla lailla sitova tai yleisesti sovellettava kuin lakiteksti on. Lakia kaikki ovat velvollisia noudattamaan kaikissa sellaisissa tilanteissa, joihin se tulee sovellettavaksi. Apulaisoikeuskanslerin ratkaisu on annettu yksittäiseen tapaukseen eikä se siinäkään samalla tavalla ehdottoman velvoittava, kuin lain voiman saanut tuomio olisi. Toki käytännössä sillä on oikeuskanslerin tehtävän, asiantuntemuksen ja arvovallan johdosta hyvin voimakas ohjaava vaikutus ja sen sisällöstä voidaan usein johtaa päätelmiä oikeasta tulkinnasta myös toisiin tapauksiin, vaikka ne yksityiskohtien osalta osien eroavatkin tapauksesta, johon oikeuskansleri on ottanut kantaa. Tästä näkökulmasta asian siirtäminen laillisuusvalvontakäytännöstä lakitekstiin kuitenkin nostaa sen asemaa oikeuslähteenä.

Laillisuusvalvontakäytännössä muodostuneella voimassa olevan lainsäädännön sanamuotoon nähden suppealla tulkinnalla toisen viranomaisen laatiman asiakirjan siirtämisen edellytyksistä ja sen siirtämisellä ehdotetulla tavalla osaksi lainsäädäntöä on erityisen suuri merkitys sellaisten viranomaisten kannalta, joilla niiden toiminnan luonteen vuoksi on hallussaan suuria määriä muiden viranomaisten tuottamia asiakirjoja. Erityisen korostuneeksi vaikutus muodostuu, jos viranomaisen omat henkilöresurssit ovat suhteellisen pienet verrattuna hallussa olevien toisten viranomaisten laatimien asiakirjojen määrään. Tarkastusvirasto on yksi tällainen viranomainen, koska sen toiminta on pääasiassa toisten viranomaisten tarkastamista käymällä läpi niiltä saatuja ja niiden laatimia asiakirjoja tai muussa muodossa olevaa tietoa. Tiukentunut velvollisuus ratkaista itse suuriin määriin toisten viranomaisten laatimia asiakirjoja kohdistuvia tietopyyntöjä, paitsi milloin siihen liittyy suorastaan turvallisuusluokiteltua tietoa tai vähintään salassapitoperusteen vahinkoedellytyksen arvioinnin vaativuuden kaltaisia perusteltuja syitä, voi tällöin muodostua huomattavaksi rasitukseksi.

Toisen viranomaisen laatimia asiakirjoja ja tietoja hallussaan pitävän viranomaisen velvollisuus ratkaista aikaisempaa suurempi osa niihin kohdistuvista tietopyynnöistä itse, ellei niihin liity turvallisuusluokiteltuja tietoja tai muuten ainakin selkeää perusteltua syytä siirtämiselle, johtaa myös vaikutuksiin, jotka ulottuvat niin asiakirjan laatineeseen viranomaiseen kuin yhteiskuntaan laajemminkin. Esimerkiksi kansalaisten kannalta tämä johtaa siihen, että useamman viranomaisen hallussa olevaan asiakirja tai siihen sisältyvä tieto on entistäkin vapaammin pyydettävissä miltä tahansa niistä ja että tiedon saaminen voi osan pyynnöistä osalta nopeutua verrattuna aiempaan, jolloin ehkä suurempi osa pyynnöistä on siirretty asiakirjan laatineen viranomaisen käsiteltäväksi. Toisaalta se, että toisen viranomaisen laatiman asiakirja haltuunsa saanut viranomainen nyt säädettäväksi ehdotetun lainkohdan tai siihen johtaneen valvontakäytännön vuoksi pyrkii ratkaisemaan tieto-pyyntöistä aiempaa suuremman osan itse, voi käytännössä johtaa osassa tapauksista siihen, että tuohon käsittelyyn kuluukin pidempi aika, kuin tietopyynnön siirtämiseen ja asian käsittelyyn asiakirjan laatineessa viranomaisessa olisi kulunut. Asiakirjan laatinut viranomainen todennäköisimmin tuntisi laatimansa asiakirjan ja siihen liittyvät salassapitointressit parhaiten ja pystyisi ratkaisemaan sille tuttua asiakirja-aineistoa koskevat tietopyynnot nopeimmin ja tehokkaimmin. Näin voi olla erityisesti, jos pyynnön kohteena olevien asiakirjojen määrä on suuri.

Samoin ehdotettu säädös ja sitä edeltänyt valvontakäytännössä syntynyt linjaus voivat johtaa aikaisempaan hitaampaan tietopyyntöjen käsittelyyn sitä kautta, että tietopyynnön siirtämiseen valmistautuvan viranomaisen täytynee dokumentoida jatkossa joko päätöksessä tai muuten, että perusteltu syy asian siirtämiselle todella oli käsillä jokaisen siirrettävän asiakirjan osalta. Tämä voi olla aika suuri työ, jos siirrettävien asiakirjojen määrä on suuri. Syntyy tavallaan uusi käsittelyvaihe, jossa tehdään osittain päällekkäistä työtä suhteessa lopulliseen tietojen antamisesta päättämiseen. Asiakirjan laatineen viranomaisen kannalta muutoksella olisi puolestaan sellainen vaikutus, että entistä useammin sen laatimaa asiakirjaa koskeva tietopyyntö ratkaistaan jossakin toisessa viranomaisessa. Mitä useammin näin käy ja mitä useammassa viranomaisessa toisen viranomaisen laatimaa yksittäistä asiakirjaa koskevia pyyntöjä käsitellään, sitä suuremmaksi kasvaa riski, että jossakin viranomaisessa tietopyyntö ratkaistaan eri lailla, kuin mitä asiakirjan laatinut viranomainen olisi tehnyt, tai että samaa tietoa tai asiakirja koskevia tietopyyntöjä ratkaistaan eri lailla eri viranomaisissa.

Tarkastusvirasto kehottikin aiemmassa lausunnossaan vielä pohtimaan, ovatko ehdotetusta muutoksesta kansalaisille ja avoimuudelle koituvat hyödyt suurempia kuin niistä viranomaisille ja muille velvoitetuille aiheutuvat haitat ja riskit.

Jos julkisuuslain soveltamisalaa muutettaisiin mietinnössä ehdotetulla tavalla (Oikeusministeriön julkaisuja 2023:32, lakiehdotuksen 5 §), millaisia muutoksia tämä edellyttäisi salassapitoperusteisiin? Kuvaile ja perustelkaa muutostarvetta mahdollisimman konkreettisesti.

-

Oletteko tunnistaneet tietojen tai asiakirjojen salassapitoa koskevaa erityislainsäädäntöä, joka on ristiriidassa julkisuuslain salassapitosäännösten kanssa? Jos julkisuuslain soveltamisalaa muutettaisiin mietinnössä ehdotetulla tavalla (Oikeusministeriön julkaisuja 2023:32, lakiehdotuksen 5 §), aiheutuisiko soveltamisalan muutoksesta konkreettisia ristiriitoja nykyisen erityislainsäädännön kanssa tai tarvetta tarkentaa erityislainsäädäntöä?

-

Eskola Jaakko
Valtiontalouden tarkastusvirasto

von Hertzen Kaj
Valtiontalouden tarkastusvirasto